

Fer la 'Solstici'

En arribar desembre, quan es pugui trobar a llibreries la *Solstici* vol. 10, s'hauran tancat els primers cinc anys de la revista. És una publicació reconeguda en l'àmbit nacional, i que ara mateix es troba en un moment dolç de contingut i presència, en una línia que esperem que continuï en dinàmica ascendent. És un producte cultural de qualitat, nascut a Tortosa però amb una intenció mai amagada d'incidir a escala de país. Durant aquesta mitja dècada, l'he presentat més de mig centenar de vegades en diferents punts del territori, des de capitals de demarcació a pobles petits, en solitud i en companyia. En totes les presentacions, una part del temps l'he dedicat a explicar el procés al darrere d'allò que cada solstici arriba renovat a tantes llibreries, biblioteques i cases. Aquest és el primer cop en què ho poso per escrit. Ho faig perquè com a usuaris estem acostumats a veure llibres, revistes i diaris acabats, i penso que en no poques ocasions els processos al darrere d'aquests són tan complexos i interessants com allò que ens acaba arribant a les mans. També ho faig perquè si algú en un futur vol saber com feiem la *Solstici*, aquest article aclareix el flux del treball editorial,

almenys a grans trets.

Solstici s'ha vertebrat sempre a partir dels textos que integren cada revista. No és una publicació monogràfica, i qui hi ha d'escriure proposa el tema. Després d'uns primers anys de tria directa, el 2025, amb els números 7 i 8 es van introduir les convocatòries obertes d'articles, i amb elles l'entrada de moltes noves veus a la revista. A la crida es demana només el tema de l'article. Si encaixa amb la resta de la tria, s'encarrega sencer. Amb totes les opcions proposades sobre la taula, la tria provisional d'articles sempre és una previsió, i encarreguem tots els de l'any alhora. Treballar a partir d'articles de convocatòria aporta un avantatge addicional, perquè es pot organitzar la feina de tot el curs només començar-lo.

Com una part de la premissa de *Solstici* és que l'interès dels articles no ha de caducar, perquè el seu contingut ha de tenir valor més enllà de l'actualitat estricta en què apareixen, no és problema que estiguin escrits mesos abans de publicar-se. També hi ha una part pràctica en aquest fet, ja que si es decideix que un article que havia de publicar-se a l'estiu necessita més treball, es pot intercan-

viar per un assignat inicialment a l'hivern al qual li cal menys revisió. Ara, aquesta feina la fa íntegrament el consell editorial. Són quatre, Lena Casanoves, Meritxell Membrive, Alba Noguera i Marta Ricart, i es reparteixen els articles per tal que cada text sigui revisat per almenys dues d'elles. És una revisió que busca assenyalar elements a millorar, fent-se més entenedor o posant el focus en punts d'interès que potser es tracten massa de passada. Si es determina que el text necessita intervencions estructurals, es retorna a qui l'ha escrit perquè pugui revisar-lo. Si es considera que el text no necessita grans canvis, va directament a correcció.

La feina del corrector, actualment Xavier Valls, consisteix estrictament a revisar l'ortografia i la gramàtica dels textos, i proposar solucions als problemes detectats. És el responsable principal que cap text es publiqui ple de faltes. A efectes pràctics, és un editor més. Un cop conclou la seva feina, el document torna a qui l'ha escrit, que accepta o rebutja totes les propostes que se li fan, i que ens retorna el text net, només amb els dubtes que li hagin pogut quedar. Re-solts tots els textos, estan llestos per a

ser maquetats. És feina de qui coordina el procés de la revista que totes aquestes anades i vingudes siguin tan fluides com sigui possible, i que s'arribi a temps segons els calendaris marcats. Per posar un exemple, si les revistes de l'hivern no han sortit d'impremta arribat mitjan novembre, podem perdre la campanya de Nadal i no arribar a llibreries fins ben entrat el gener. Comercialment, pot ser calamitos.

Maquetar *Solstici*, o qualsevol altra publicació, consisteix a encaixar sobre la plantilla de la revista els textos i les il·lustracions que ha d'incloure, també introduint-hi o generant els paratextos que s'integren en la revista, com els crèdits i les diverses notes. Important: no es poden introduir les il·lustracions si no s'han encarregat abans, i per això demanem que, en entregar l'article, qui l'escrigui en proposi un mínim de tres, en forma de descripció detallada o aportant imatges de referència. La suma d'aquests encàrrecs es recullen i s'envien a Esther Carbonell, que ha fet totes les il·lustracions publicades a la revista des de la seva fundació, i també les cobertes. L'única excepció ha estat l'article dedicat a l'obra d'Ignasi Blanch, publicat al volum 9, que

Quim Melchor
director de la revista 'Solstici'

ell mateix va il·lustrar. Un cop rebut des de totes les imatges, es revisen conjuntament amb els autors dels articles i, aplicats els canvis que s'hagin pogut demanar, es maqueten.

En tenir una primera versió de la maqueta, comença la revisió de galeades, que consisteix a repassar obsessivament cada centímetre quadrat de la revista per tal de detectar errades, des de dígrafs mal tallats a final de línia, dobles espais, cursives perdudes, lletres que no són les que haurien de ser, o desquadraments entre els documents d'origen i la maqueta. Tancat el text, s'hi introdueix la línia contínua a totes les pàgines, es revisa, i s'envia la revista a impremta. Un parell de setmanes més tard, i amb molta feina de prou gent pel mig, surt cap a llibreries, biblioteques, i cases de subscriptors.